

VRAÅ½EDNÃ• ZÃ•Å½ITEK

NedÄ›le, 27 bÅ™ezen 2022

ZaÄ•alo to uÅ¾ za tmy. â€žPRIJED, RYCHLE â€“ DULEZITE!â€œ byla jedinÃ¡ zprÃ¡va v telegramu, kterÃ½ mi podal poÅ¡lÃ½. Pamatujete jeÅ¡tÃ» vÅ™bec na telegramy? - Inu, byl od mÅ©ho bratra z Kladna. SÃ¡hnu po telefonu, ale nebral to! NynÃ- ani pozdÃ½ji. SbalÃ-m batoÅ¾inu a pÅ¾edÃ-m na vlak .S pÅ™estupem v NeratovicÃ-ch jsem za dvÄ› hodinky pÅ™ed cÃ-lém. O dvÄ›-Å¾e bylo nÄ›jakÃ© hemÅ¾enÃ- lidÃ-, ale vÃ-c jsem nerozeznal. Nebyl Ä•as nÄ›co zkoumat, bÄ›Å¾Ã-m k bratrovi domuâ€

OtevÅ™ela se branka a srdeÄ•nÄ›
mne vÃ-tala nÄ›jakÃ¡ Å¾ena. JulÄ•a. Tak se pÅ™edstavila. Å~ekla, Å¾e je jeho znÃ¡mÃ¡ a
bratr, tedy pÅ¾in bratr, ji poÅ¾adal, aby mi byla k ruce. PotÅ™eboval prÃ½ ihned
odjet a nemohl na mne Ä•ekat. PanÃ- JulÄ•a, byla to docela
pÅ™jemnÃ¡ Å¾enskÃ¡, popadla batoÅ¾inu a vtÃ¡hla mou maliÄ•kost do domku.

OznÃ¡mila mi jeÅ¡tÃ», Å¾e si vzala na dobu,
neÅ¾e se pan bratr vrÃ¡titÃ-, ten hornÃ- pokoj a mnÄ› pÅ™ipravila ten zadnÃ- s vÃ½hledem
do zahrady. Jak dlouho pÅ™esnÄ› bude bratr pryÅ•, jsme ani jeden netuÅ¾il. A Å¾e on mi
vÅ¾echno vysvÄ›tlÃ-, jen co se vrÃ¡titÃ-â€!

JeÅ¡tÃ» jsem nemÄ›l ani
vybaleno a nÄ›kdo Å°silovnÄ› tÃ½ral zronek.

JulÄ•a jen ukÃ¡zala, abych by
v klidu, a Å¡la sama otevÅ™Ã-t.

Za JulÄ•ou veÅ¡el vytÃ¡hlaÅ½
tÅ™icÃ¡tnÃ-k, koukal jak vyoranÃ¡ myÅ¡i, a pÅ™edstavil se coby detektiv Kaderka.

V mÅ½ch oÄ•Ã-ch vyÄ•etl obrovskÃ½
otaznÃ-k a tak neÄ•ekal na mou otÃ¡zku, a vypadlo z nÄ›ho, Å¾e o dvÄ› vilky nÃ-Å¾e
nÄ›kdo ubodal starou panÃ-.

JulÄ•a se zdÄ›sila: â€žNo
nepovÃ-dejte, to byla urÃ•itÃ» panÃ- MrÃ¡jÄ•kovÃ¡. TakovÃ¡ hodnÃ¡ Å¾enskÃ¡â€œ, pokÃ½vala
hlavou. Kaderka kÃ½vl na souhlas a dodal, Å¾e se potÅ™ebuje zeptat, zda jsme nÄ›co nevidÃ»li, neslyÅ¾eli. Å~ekl
jsem, Å¾e je to tak hodina, co jsem zde a pÅ™ed tÃ-m jsem byl ve vlaku. A mÅ¬Å¾u
dokladovat jÃ-zdenkou. A nic vÃ-c Å¾e nevÃ-m.

Zeptal se, zda se mÅ¬Å¾e po
domku trochu poohlÃ©dnout.

KÃ½vnul jsem rukou na
souhlas, a netrvalo to dlouho a vypadl s tÃ-m, Å¾e kdyby nÄ›co, Å¾e se vrÃ¡titÃ-.

Pak uÅ¾ se neozval. S
JulÄ•ou jsme si chvilku povÃ-dali a potom Å¡up do hajan. VÅ¾ak byla noc.

RÃ¡no. MusÃ-m konstatovat, Å¾e
na KladnÄ› se mi vÅ¾dy nÃ¡jdherÃ» spalo, a ani na dnes to nebylo jinÃ©. S blaÅ¾enÃ½m Å°smÃ½vem jsem se
dÅ kladnÄ› protÃ¡hl, seÅ•el dolÃ½, a shÃ¡jnÃ-m se po JulÄ•e a snÃ-dani.

V jÃ-delnÄ› nic a nikdoâ€! Tak
se zvolna ÅjourÃ¡m zpÃ¡tky po schodech do patra, kde jeÅ¡tÃ» vyspÃ¡vÃ¡ JulÄ•a. Å¤ukÃ¡m, Å¥ukÃ¡m, a nic se
nehÃ½be. Beru za kliku, povoluje, ale v
pokoji prÃ½zdno. JulÄ•a nikde, a na stole byl hezkÃ½m pÅ¾-smem vzkaz: â€žDÃ-ky za super Å°kryt a alibiâ€œ, a vedle,
jakoby k dopisu pÅ™iloÅ¾en, jsem vidÃ•l nÅ¬Å¾!

Později se ukázalo, že to byl někdo vrah ednávka.

Stojí m, párémžemžilá-m, co se to vlastně vjechno děje, kde je bratr, kdo a kde je ta žeho známá, jde Julie, když tu ke mně pármištoupil detektiv Kaderka „kde se tu tak najednou vzal? A proč se mnou tak mocná tříše?“

„Že no tak, Karle, probuď se, musím-ži jet nakoupit!“

Ano, byla to manželka, a když viděla mě vytřítilá a udívána obličeji, zeptala se jen: „Zblízka sen?“

-doktor-